Het gebed van Manoach

Psalm 66:8
Psalm 101:2
Psalm 119:40, 87
Psalm 138:2
Psalm 3:2

Lezen: Richteren 13:1-10

Tekst Bijbellezing: Richteren 13: 6-10

Geliefde gemeente, genade zij u en vrede van God de Vader, door de Heere Jezus Christus, in de gemeenschap des Heiligen Geestes. Amen.

Vanavond overdenken we een gedeelte uit het leven van Manoach, zoals beschreven in Richteren 13, de verzen 6 tot en met 10. Het achtste vers lees ik nogmaals voor:

Toen aanbad Manoach den HEERE vuriglijk, en zeide: Och Heere, dat toch de Man Gods, Dien Gij gezonden hebt, weder tot ons kome, en ons lere, wat wij dat knechtje doen zullen, dat geboren zal worden.

Geliefde gemeente, toen Johannes op Patmos was heeft hij verschillende openbaringen van de Heere Jezus Christus gekregen. In de vorm van gezichten. Hij heeft een gezicht gekregen in de hemel. En tijdens een van die gezichten die hij kreeg in de hemel zag hij iets bijzonders. Hij zag de Heere Jezus staan als een engel. En hij zag heel goed waar de Heere Jezus als engel stond. Hij stond bij een gouden reuk altaar. Eigenlijk zag Johannes de Heere Jezus daar staan als een priester, met een wierookschaal in zijn hand. En op die wierookschaal lag kostelijk wierook. En de rook steeg op tot de troon van God, ja tot God zelf. En Johannes moet begrepen hebben wat dat symboliseerde. Want die rook op die schaal van dat wierook, dat zag op de gedurige voorbede van de Heere Jezus Christus voor het aangezicht van Zijn Vader. Maar Johannes heeft heel goed gezien. Want hij zag daar niet alleen de Heere Jezus staan als die priester, met die schaal met wierook. Hij zag ook iets op dat wierook liggen. Namelijk gebeden. Gebeden van de heiligen. Dat zijn de gebeden van Gods kinderen op de aarde. Die gebeden werden opgezonden naar de hemel. Die heeft de Heere Jezus gehoord. En die heeft de Heere Jezus opgevangen. En in zijn schaal gelegd. Dat zijn de gebeden die de Heilige Geest zijn kerk op aarde leert bidden. Het zijn wel gebeden die zo dikwijls gemengd kunnen zijn. Met datgene wat van de Heilige Geest is, maar ook wat van de bidder zelf is. Een gebed kan soms zo gemengd zijn. In de allerheiligste verrichtingen kleven de zonden ons soms aan. En daarom moeten die gebeden gezuiverd worden. En dat werd Johannes getoond. Die gebeden werden niet zomaar op die schaal van de Heere Jezus gelegd. Die gebeden werden niet zomaar op de voorbede van de Heere Jezus gelegd. Maar die werden daar neergelegd op dat Christus ze eerst zou zuiveren. Om ze vervolgens bij de Vader te brengen. En het zijn die gebeden die de Vader om Christus wil gaat verhoren.

Zo'n gebed kende Manoach ook. Waar wij vanavond over na gaan denken. Hij begon te bidden. Hij werd aangedreven door de Geest der genade en der gebeden. Toen daar op een dag zijn vrouw tot hem kwam. Met een getuigenis. Een geboorteaankondiging van hun kind Simson. En toen Manoach daarvan hoorde, toen bracht dat getuigenis van zijn vrouw hem tot een biddend leven. Tot een gebed dat van de Heere werd verhoord.

We staan stil bij het gebed van Manoach. Dit gebed is geboren uit het getuigenis van zijn vrouw over de verschijning van de Man Gods.

Laten we eerst luisteren naar het getuigenis dat Manoach van zijn vrouw heeft gehoord. Dit vinden we in de verzen 6 en 7 van Richteren 13: *Toen kwam deze vrouw in, en sprak tot haar man, zeggende: Er kwam een Man Gods tot mij, Wiens aangezicht was als het aangezicht van een Engel Gods, zeer vreselijk; en ik vraagde Hem niet, van waar Hij was, en Zijn Naam gaf Hij mij niet te kennen. Maar Hij zeide tot mij: Zie, gij zult zwanger worden, en een zoon baren; zo drink nu geen wijn of sterke drank, en eet niets onreins; want dat knechtje zal een Nazireër Gods zijn van moeders buik af, tot op den dag zijns doods*.

De vrouw van Manoach is diep onder de indruk van de Man Gods die aan haar verschenen is en die haar zo'n wonderlijke boodschap bracht. Ze is er zo vol van dat ze direct naar haar man Manoach gaat om hem te vertellen wat haar overkomen is. Wat zie je dan bij deze vrouw gebeuren? Eigenlijk iets wat we aan het begin van deze dienst gezongen hebben uit Psalm 66 vers 8: *Kom, luister toe, gij die den HEERE van harte vreest; Hoort, wat mijn God deed ondervinden, Wat Hij gedaan heeft aan mijn geest*.

Zo komt ze bij haar man en gaat getuigen. De vrouw van Manoach is mededeelzaam. Hoe kan het ook anders? Er is iets van Gods wege haar overkomen en dat wil ze zo graag delen. En de eerste persoon die in haar gedachten komt, is haar man. Wat een zegen dat deze vrouw van Manoach met dat getuigenis van de Heere bij haar man terecht kon. Wat is het zegen als man en vrouw zo met elkaar om mogen gaan. En als we getrouwd mogen zijn en we mogen elkaar nog hebben, waar gaan onze gesprekken over? Zijn er in ons midden wel eens van die momenten, mannen en vrouwen, dat je als man en vrouw met elkaar over de diepe geestelijke dingen mag spreken? Als je wel eens wat van de Heere ontvangen hebt en dat met elkaar mag delen? Dat je hart er soms vol van is en je niet meer zwijgen kunt? Die vrouw van Manoach wordt ons vanavond als een spiegel voorgehouden. Het is heel verdrietig als zulke geestelijke gesprekken niet plaatsvinden, bijvoorbeeld als man en vrouw beiden het geestelijke leven niet kennen of er niet bij betrokken zijn geraakt. Dat kan zo moeilijk zijn, als de een de Heere vreest en de ander niet, en het soms afketst. Of als je een tijd hebt gekend dat er zulke gesprekken waren, maar je man of vrouw door de Heere is weggenomen, en er die lege plaats is. Wat is het rijk als man en vrouw samen de Heere mogen vrezen. Gelooft u dat het kan? Ja, dat kan. Hier hebt u een voorbeeld. Deze twee mensen konden over geestelijke dingen met elkaar spreken. Hier ziet u gebeuren dat de een de ander mag vertellen wat ze van de Heere hebben ontvangen.

De vrouw van Manoach gaat getuigen. En weet u wat mij opvalt? Als deze vrouw getuigt van wat de Heere gedaan heeft, gaat het haar in de eerste plaats om God. Kijk eens waar ze mee begint. Ze komt bij haar man Manoach aan en wat zegt ze dan? Hoort u haar zeggen: "O Manoach, lieve man, zal ik je nou toch eens wat vertellen? We worden vader en moeder. We zullen een zoon krijgen. Hij zal een Nazireër Gods mogen zijn om Israël te gaan verlossen." Begint ze daarmee? Nee, ze begint niet met de weldaden, maar ze getuigt over haar Weldoener: *Er kwam een Man Gods tot mij, Wiens aangezicht was als het aangezicht van een Engel Gods, zeer vreselijk; en ik vraagde Hem niet, van waar Hij was, en Zijn Naam gaf Hij mij niet te kennen*.

Zij getuigt allereerst over de Persoon Die tot haar kwam, ja, dat was Christus, de Engel des HEEREN. Al lag daar op dit moment nog een sluier over voor haar, toch was Hij het. Al was Hij op dit moment een verborgenheid voor haar, Hij was het, de Man Gods. Zijn aangezicht was het aangezicht van een Engel. Er lag een hemelse heerlijkheid en glans op Zijn aangezicht. Het was voor deze vrouw overduidelijk: deze Man komt van God. Deze Persoon komt uit de hemel. Deze

Man moet gemeenschap met God kennen. Dat zag ze aan Hem, en het bleek ook uit de woorden die Hij bracht. Het waren woorden van God. Ze is zo onder de indruk van deze Man Gods. Zijn verschijning, zo staat er in onze tekst, is *zeer vreselijk*. We moeten die woorden goed begrijpen. *Zeer vreselijk* betekent niet dat ze heel bang of bevreesd werd. Nee, dat woord betekent vanuit de grondtekst dat haar ziel zich vervulde met een diepe eerbied en ontzag. Ze kreeg grote gedachten van deze Man Gods. Er ging wat Goddelijks van Hem uit. Ze was er zo vol van dat ze niet eens durfde te vragen waar deze Man vandaan kwam. En deze Man Gods verklaarde verder ook nog niet wie Hij was en wat Zijn Naam was.

Is de Heere zo ook wel eens aan u en jou verschijnen? In zekere zin verschijnt Hij elke keer weer als het Woord van God opengaat, met name als je mag verkeren onder de prediking van het Woord. Hij zendt Zijn knechten als kleine mannetjes Gods onder die grote Man Gods die in de hemel is. En zo laat die grote Man Gods vanuit de hemel in het midden van Zijn gemeente Zijn stem horen. Heb je zo wel eens onder de prediking gezeten, zijn er momenten in uw leven geweest dat u onder de prediking zat en het echt zo was: de Man Gods met een hoofdletter spreekt tot mij? Dat uw hart vervuld werd met eerbied en diep ontzag, omdat de woorden die de Heere op dat moment tot u sprak zo vol van majesteit en heerlijkheid waren?

Weet u wanneer dat met name te merken is als dat gebeurt in het midden van de gemeente? Als er onder de prediking zo'n stilte is dat je een speld kunt horen vallen. Als onder de bediening van het Woord een beslag ligt, dan mag je echt geloven: nu is de Heere in ons midden. Nu is Hij in die of gene aan het werken. Nu is Hij tot die of gene aan het spreken. Dan wordt dat huis van God een Bethel: de Heere is aan deze plaats. En dan kan het best wel eens zijn dat je nog niet één, twee, drie verstaat hoe het precies is en wie precies de Persoon is Die tot je spreekt. Maar dit is wel duidelijk: de Man Gods spreekt tot mij. Om daar iets van te kunnen ervaren en beleven, moet je wel wederom geboren zijn. Want Gods Woord laat ons duidelijk weten dat een mensenkind, die geestelijk nog dood is in de zonden en de misdaden, niet kan verstaan en onderscheiden de dingen die des Geestes Gods zijn. Al kun je wel eens aangedaan worden onder de prediking, al kun je wel eens met indrukken naar huis gaan, al kun je wel eens in je emoties aangeraakt worden, dat is nog wat anders dan te geloven dat de Man Gods tot je spreekt. En dat het Woord dat Hij tot mij spreekt, mijzelf geldt.

Maar als dat gebeurt, dan kan het niet anders of er zijn momenten dat je iets van die eerbied ervaart die ook de vrouw van Manoach ervaart. *Zeer vreselijk*, dat er iets van ontzag in je hart is en tegelijkertijd verwondering: spreekt de Man Gods tot mij? Ziet Hij op mij? Ziet Hij mij hier zitten vanavond? Ja! Want Hij laat Zijn stem horen. En wat laat Hij dan horen? Dat kunnen best woorden van ontdekking zijn, en die gaat Hij ook spreken. Maar daar volgen altijd woorden van troost op, woorden van verlossing, woorden die onderwijs bevatten, zoals ook de woorden die de vrouw van Manoach hoorde.

Dat zijn van die woorden, gemeente, en ik hoop dat je me nu kunt volgen, die zo naar binnen komen in je hart dat je een ogenblik mag weten: Hij weet van mij af. Herken je dat? Dan zit je op een beste plek, daar zou je altijd wel willen blijven zitten. Dan wil dat nog niet altijd zeggen dat je direct helder hebt wie de Persoon is Die tot je spreekt, met name in het begin van het geestelijke leven niet. Maar ook verderop in het geestelijke leven kan dat nog wel eens zo zijn, dat de Heere Zich op een of andere manier verborgen houdt.

De vrouw van Manoach zag een Man Gods. Zij hoorde Zijn stem. En ze verstond er wel zoveel van dat dit woorden van God waren. Toch lag het op dit moment nog in de nevelen gehuld wie nu precies die Man Gods was die tot haar sprak. In een volgende overdenking hoop ik vanuit Gods

Woord te vertellen hoe het wel duidelijker voor haar werd. Ze zag het nog direct dat het God was Die in Christus tot haar kwam. Zo kan het zijn dat je onder het Woord van God zit en dat er over de Persoon Die tot je spreekt nog een sluier ligt. Maar daar blijft het niet bij, want het gaat wel helder worden wie die Persoon is Die tot je ziel spreekt.

Ik ga het u met een voorbeeld duidelijk maken uit de Heilige Schrift. Dan vaar je altijd veilig. Dan denk ik aan die Samaritaanse vrouw die een ontmoeting kreeg met de Heere Jezus Christus, de Man Gods. Eerst zag ze Hem als een Joodse man, meer niet. Maar gedurende dat gesprek komt er toch een hoogachting in het hart van deze Samaritaanse vrouw. Want ze blijft Hem niet Joodse man noemen, maar gaat Hem Heere noemen. Als deze Heere haar leven bloot gaat leggen en de vinger legt bij haar verzondigde leven met die enkele woorden *Roep uw man*, dan ontdekt ze dat die Persoon een Profeet is Die alles van haar weet. Nee, ze ziet op dat moment nog niet dat deze Persoon de Messias was, zoals in de boeken van Mozes voorspeld was en die ook door de Samaritanen werden gelezen. Totdat Christus het Zelf openbaart met die onvergetelijke woorden: *Ik ben het, Die met u spreek*.

En zo doet de Heere het nog. Het is als met die zon waar Malachi van spreekt: *Ulieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan*. Steeds hoger, steeds helderder wordt het duidelijk dat God in Christus tot een mensenkind spreekt. Hoe zou het ook anders kunnen? God kan nooit buiten Christus tot een mensenkind spreken. Buiten Christus is God een verterend vuur. Buiten Christus kan God Zich niet openbaren aan een zondaar met Zijn genade. En daarom zal een zondaar met Christus levend gemaakt worden, zodat God tot die zondaar spreken kan door Christus. We gaan het in het vervolg wel horen hoe dat dan bij de vrouw van Manoach nog eerder duidelijk wordt dan voor Manoach. Maar op dit moment kan ze nog niet verder komen dan het getuigenis over die Man Gods.

Wanneer ze zo tot Manoach gekomen is en allereerst over die Persoon gesproken heeft, komt ze met de boodschap, precies zoals die Man Gods het tegen haar verteld heeft mag ze ervan getuigen. Dat is ook een les. Gods kinderen kunnen soms wel eens in de strik vallen om het mooier te maken of soms iets achter te houden. Maar wat is het rijk om door de Geest geleid te worden en het precies zo te zeggen zoals de Heere het gezegd heeft. Ze maakt het niet groter, ze maakt het niet mooier, niet kleiner. Maar eenvoudig spreekt ze de boodschap na die de Man Gods tot haar gesproken heeft. Nee, ze heeft het niet over zichzelf. Ze zegt geen woord over haar onvruchtbaarheid. Ze spreekt alleen over God en Zijn Woord. En dat Woord dat die Man Gods tot haar gesproken heeft, mag ze geloven. In stilheid mag ze dat Woord dat de Heere in haar hart brengt aannemen. Ze mag het in haar hart bewaren en overleggen. Je ziet hier iets bij deze vrouw van Maria, de moeder des Heeren: *Mij geschiede naar Uw Woord*.

Wat een zegen als een mens niet meer gaat redeneren, maar dat er eenvoudig dat vertrouwen in de ziel ontstaat door Gods Geest, waardoor je, zoals op de Pinksterdag die 3000 mensen, het Woord gaarne mag aannemen. Dan mag je buigen voor God. Dan ben je het eens met God. En dan zeg je: wat de Heere doet, is goed. Zo eenvoudig mag ze getuigen van Gods werk tot haar man. En weet u wat de Heere toen deed? Toen ging de Heere dat getuigenis van deze vrouw zegenen voor die man.

Want wat gebeurt er met Manoach als hij dat getuigenis hoorde? Dan komt er een gebed. En wij vinden dat in het achtste vers: *Toen aanbad Manoach den HEERE vuriglijk, en zeide: Och Heere, dat toch de Man Gods, Dien Gij gezonden hebt, weder tot ons kome, en ons lere, wat wij dat knechtje doen zullen, dat geboren zal worden*.

Nadat Manoach dus het getuigenis van zijn vrouw heeft gehoord, gaat hij geen vragen aan haar stellen. Ook deze man gaat niet redeneren hoe dat allemaal kan. Maar hij komt op zijn knieën voor God terecht. Dat zit hem in dat Hebreeuwse woord wat in onze tekst vertaald is met *aanbidden*. Daar staat een woord in de grondtekst dat betekent: met je aangezicht op de grond buigen. Heel eenvoudig, Manoach buigt zijn knieën. Hij buigt zijn aangezicht naar de aarde. En hij gaat bidden: *Toen aanbad Manoach den HEERE*.

Wat zegt hij dan? *Och Heere, dat toch de Man Gods, Dien Gij gezonden hebt, weder tot ons kome, en ons lere, wat wij dat knechtje doen zullen, dat geboren zal worden*. Hoor je ook iets in dit korte gebed? Manoach bidt in geloof. Hij gelooft de woorden die de Man Gods tot zijn vrouw gesproken heeft en die zijn vrouw nu tot hem mag zeggen. Hij vraagt of die Man Gods nog een keer wil komen, terug wil komen. Manoach begeert ook een ontmoeting met die Man Gods Die aan zijn vrouw verschenen is met het Woord van God. Manoach mag bidden met grote gedachten over de Heere, Hij mag geloven: *God is geen man dat Hij liegen zou*. Hij mag geloven dat hetgeen de Heere spreekt, de waarheid is. Wat had de Heere gesproken? Zijn vrouw zal zwanger worden en een zoon baren. En Manoach mag het geloven. De Heilige Geest werkt het geloof in zijn ziel. En met volle zekerheid zegt hij het. Hij spreekt over het knechtje dat geboren zál worden. Dat lag vast voor hem. De Heilige Geest hechtte dat in zijn hart.

Nee, Manoach is hier niet zoals Zacharias, die zegt tegen Gabriël: *Waarbij zal ik dat weten? Want ik ben oud, en mijn huisvrouw is verre op haar dagen gekomen*. Het was bij Manoach ook niet zoals bij Thomas, die eerst wil zien en dan pas geloven. Maar hier ziet u een voorbeeld van wat de Heere Jezus toen heeft gezegd: *Zalig zijn degenen die niet gezien hebben, en nochtans geloofd hebben*. Onvoorwaardelijk mag hij de beloften van God geloven die de Heere door middel van zijn vrouw tot hem sprak.

Weet u wat we hiervan kunnen leren, gemeente? Wat een eenvoudige getuigenis kan werken in het hart van een ander. Hier zie je dat de Heere zo weinig nodig heeft om het geloof in het hart van een mensenkind te werken en te versterken. Hier zie je een voorbeeld van een pijl in eenvoudigheid geschoten. De Heere zegent het bij deze man. En daarom, schroom toch niet goed van God te spreken, al is het vanuit je gemis. Schroom niet om over Zijn genade te spreken. De Heere kan zo weinig gebruiken in een gesprekje, waarbij je ziel totaal verandert omdat de Geest het toepast. Denk niet gering over de prediking. Kom echt met verwachting naar Gods huis. Want het is de werkvloer van de Heilige Geest. Daar klinkt toch met name de stem van de Man Gods. Daar komt de Heere door middel van de prediking, het gehoorde Woord, tot arme zondaren. Wat is het een zegen om te mogen ondervinden: *Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods*.

Heb je zo wel eens onder de prediking gezeten? Heb je zo wel eens een gesprekje mogen voeren? Misschien was alles wel zo donker van binnen, was je hart zo dor en dood. En onverwacht en ongedacht ontmoette je een kind des Heeren, en die begon te getuigen wie God is. En met dat je hoorde wie God is, versmolt in een ogenblik je hart. En werd het zo anders. En kreeg je weer te geloven dat het waar is wat God tot je ziel gesproken had. Dat kan ook zomaar onder de prediking gebeuren. Dan voel je dat het Woord kracht doet. Dan kun je niet anders meer dan het Woord geloven wat die Man Gods persoonlijk tot je spreekt. En wat je eerst niet kon, gaat als vanzelf. Misschien wel onder aanvechtingen. *Duizend zorgen duizend doden kwellen mijn angstvallig hart*. Misschien nog wel een moment gedacht: laat ik maar niet gaan, want wat moet het worden? En je komt onder de prediking, en wat je niet voor mogelijk kon houden, gebeurde door een enkel woord. En het werd zo anders van binnen, omdat de Heilige Geest het geloof werkte. Geloof kwam er in mee.

En als dat gebeurt, gemeente, dan doet dat wat in de ziel. Kijk maar eens bij Manoach. Hij ging met dat gehoorde Woord, wat zijn ziel raakte, wat hij kreeg te geloven, op zijn knieën. En daarin zie je weer zo'n heldere trek van het geestelijke leven. Dan word je werkzaam met datgene wat de Heere tot je ziel spreekt. Er staat zelfs in onze tekst dat Manoach *vurig* ging bidden. Wat betekent dat? Er werd in zijn ziel een drang geboren om te bidden. Het was ook een aanhoudend bidden. Hij bleef zolang bidden totdat de Heere zijn gebed verhoorde. Het kan zijn dat dat in een ogenblik gebeurt. Maar het kan ook wel eens gebeuren dat je je nood bij de Heere neerlegt, dat je de Heere Zijn Woord voorhoudt en vraagt om de vervulling. Maar dat je vervolgens je werk weer gaat doen. En dat het daarna weer terugkomt. En dat je dan weer eens je werk moet doen. En dan weer terugkomt. Maar het blijft in je ziel. Want je wordt aangedrongen om met datgene wat de Heere tot je ziel gesproken heeft, werkzaam te zijn voor Gods aangezicht. En je kan niet rusten voordat je weten mag dat de Heere dat gebed heeft verhoord.

Kijk, zulke bidden, zoals dat hier getekend wordt, dat is nu het werk van de Heilige Geest. Dat vurige bidden. En dan kunnen Gods kinderen het ook niet altijd voor houden dat het zo is. Maar na verloop van tijd zullen ze het gaan verstaan. Dat vurige bidden, dat is het werk van de Geest. En dat durf je zelf ook niet zo te benoemen. Maar toch is het zo. Dat is nu een gebed tot Gods eer. Want let eens op hoe Manoach bidt. Het is hem ook allereerst om God te doen. Zijn gebed is helemaal in overeenstemming met dat getuigenis van zijn vrouw. Hij wil ook die de Man Gods ontmoeten. Hier zie je twee mensen, gemeente, één van hart en één van geest.

Manoach vraagt of die Man Gods nog eens terug zal komen. Nee, niet om het in de eerste plaats nog eens te horen, want hij gelooft het Woord. Maar weet u wat Manoach begeert? Om nader onderwijs te krijgen over datgene wat hij uit de mond van zijn vrouw heeft gehoord, o, het is voor hem zeker: er zal een zoon geboren worden. Zijn vrouw zal een jongetje ter wereld brengen. En hij beseft ook dat de Heere iets bijzonders met dat jongetje voorheeft. Maar ach, als de Heere dit nu gaat vervullen en ze krijgen straks zo'n kleine Nazireër Gods in hun handen, hoe zullen ze dat op moeten voeden, zodat hij werkelijk als een Nazireër openbaar zal komen? Daar loopt Manoach mee vast. En daarom wil hij dat die Man Gods nog een keer komt, opdat die Man Gods hem nader onderwijs gaat geven over dat Woord wat Hij gesproken heeft.

Gemeente, kinderen krijgen is een grote zegen, een grote gave, maar ook een grote opgave. Wat ligt er toch een verantwoordelijkheid op de schouders van vaders en moeders? Want waarom heb je nu kinderen gekregen, ouders in ons midden? Om ze als Nazireër Gods op te voeden. Wist u dat? Opdat ze de Heere gewijd zouden mogen zijn. En die heilige roeping ligt op elke vader en elke moeder. Sta je ook met lege handen. Kun je Manoach begrijpen? *Heere, wilt U het eens vertellen hoe dat dan moet? Heere, kom nog eens terug. Want hoe zullen we dat toch moeten doen, Heere?* Kijk, dat is nu de enige weg. Opvoeden is een biddend leven. Wat is het een wonder als een vader en een moeder die kleine kinderen al jong mogen leren, niet alleen voor die kinderen, maar ook zo dikwijls voor zichzelf: *Opent uw mond, eist van Mij vrijmoedig, Op Mijn trouw verbond. Al wat u ontbreekt schenk Ik, zo gij 't smeekt, mild en overvloedig.*

Manoach voelt zijn onvermogen. Maar Manoach weet ook door ontdekkende genade dat wij met onze kinderen in zonden ontvangen en geboren worden, en dat wij kinderen des toorns zijn, en dat wij in het rijk Gods niet kunnen komen tenzij wij van nieuws geboren worden. Manoach weet het ook wel: *Wie zal ooit een reine kunnen geven uit een onreine?* Hoe zal hij dat jongetje nu kunnen opvoeden als een Nazireër Gods, helemaal in overeenstemming met het Woord van God? Hij voelt het: dat kan ik niet. Dat is onmogelijk. En daarom komt hij op de knieën. En in kinderlijke afhankelijkheid spreekt hij tot zijn God: *Och Heere, dat toch de Man Gods, Dien Gij gezonden hebt, weder tot ons kome, en ons lere, wat wij dat knechtje doen zullen, dat geboren zal worden.*

Hij gelooft niet alleen dat de Heere hierin onderwijs kan geven, maar hij gelooft ook dat dit steeds nodig zal zijn als het straks werkelijkheid zal worden. Het blijft nodig in de opvoeding. En zal Manoach later niet aan dit smeekgebed teruggedacht hebben toen op een dag Simson thuiskwam en zei: "Zeg pa, luister eens, ik wil dat meisje uit Timnath. Ik wil daarmee trouwen"? Zal hij niet teruggedacht hebben aan dit gebed: *Dat U ons lere, hoe wij dit knechtje zullen opvoeden*?

Er kunnen soms hele tere gebeden liggen van vaders en moeders in de binnenkamer, waar alleen God van weet. Dat de Heere die tere gebeden ook wel eens wat openbaart over dat kind of die kinderen die je aan de troon van Gods genade mag neerleggen. En als ze dan ouder worden, gaan ze aanvankelijk een weg die daar helemaal haaks op staat. Dat valt niet mee, hè? En dan komt het erop aan: bidden zonder ophouden, die God des Verbonds blijven aanroepen als een almachtig God.

Zoals Manoach het bidt, een gebed aan de Heere om wijsheid en onderwijs. En dat geldt niet alleen als het gaat om de opvoeding van onze kinderen, maar wij mogen met alles tot de troon der genade gaan. En hoor ik Paulus zeggen tot de Filippenzen: *Weest in geen ding bezorgd; maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken, met dankzegging, bekend worden bij God*.

Zit hier misschien ook iemand in de kerk vanavond, of thuis mee te luisteren, die ergens zeer bezorgd over is? Zijn er vanavond in ons midden die met een begeerte in hun ziel lopen? Is de Heere in je leven gekomen? Heeft de Heere tot je ziel gesproken? Is Hij Zijn Woord aan je kwijtgeraakt? Is er vanuit het Woord een belofte van verlossing gekomen? Werden er toen ook die werkzaamheden in uw ziel geboren? Ja toch, dan kun je die dichter zo goed begrijpen, die het gezongen heeft. En dat is nu een mensenkind, laat ik het eens zo zeggen, die hangt aan de hemel. Die heeft een klomp tussen de deur gezet, zoals ze vroeger wel eens zeiden. En die smeekt gedurig. Ze grijpen God aan in Zijn Woord: *Gedenk aan het Woord, gesproken tot Uw knecht, waarop Gij mij verwaschting hebt gegeven; Dit was mijn troost, in druk mij toegelegd; Dit leert mijn ziel U achteraan te kleven; Al hetgeen Uw mond aan mij had toegezegd, Gaf aan mijn hart vertroosting, geest en leven*.

Weet je, dan begeer je zo de vervulling van dat Woord. Dan wil je zo graag nader onderwijs over dat Woord. Want als de Heere gaat spreken tot je ziel van Zijn verlossende genade, dan wil dat nog niet altijd zeggen dat dat onderwijs altijd direct helder is. Kijk eens bij de discipelen. Hoe dikwijls heeft de Heere Jezus niet gesproken over Zijn lijden en sterven? En dat was de weg om hen eeuwig te behouden. Maar aanvankelijk zagen ze het ook niet, verstonden ze het ook niet. En het is nodig om elke keer weer onderwijs te krijgen en te vragen of de Heere er licht over wil geven, over datgene wat Hij vanuit Zijn Woord tot je gesproken heeft.

Hij raakt er nu niet van van streek. Maar het is altijd nog zo dat een mensenkind dat zalig wordt, alles niet op één dag leert. De Heere neemt daar de tijd voor. En dan doet Hij het dikwijls zo: Hij geeft je wat, en daar mag je van genieten, daar haal je troost uit. Maar het is ook Zijn wijsheid om de kracht van dat Woord weer eens weg te nemen, of er een soort sluier over te laten liggen, opdat je een leergierige leerling blijft, een leerjongen van Christus, om steeds maar weer aan Zijn voeten te zitten en te vragen: *Heere, wilt U het mij nu eens uitleggen en verder openbaren? Maak in Uw Woord mijn gang en treden vast. Hoor toch, o Heere, en ik zal spreken, Ik zal U vragen: onderricht Gij mij*.

Zoals die kleine Samuel: *Spreek, HEERE, want Uw knecht hoort*. En om nu niet alleen zo tot de Heere te spreken, maar ook wel eens tot je eigen hart te spreken. Doe je dat ook wel eens? Pak je eigen hart ook wel eens beet en zeg je heel eenvoudig: *Merk op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft; Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft, Zijn gunstgenoot, van blijde troost en vree*.

Dan zit je als het ware met Habbakuk in een wachttoren, uit te zien naar verhoring. Dan mag je biddend uitzien naar datgene wat de Heere in je hart spreken zal. Dan mag je met verwachting uitkijken naar Zijn komst. En dan komt de Heere altijd op Zijn tijd, op Zijn wijze. Maar Hij komt. En Hij zal je leren uit te blijven zien. En Hij maakt het elke keer weer waar, zoals hier ook bij Manoach: *Zo Hij vertoeft, verbeid Hem; Hij zal gewisselijk komen, Hij zal niet achterblijven*.

Manoach heeft het ondervonden. En God verhoorde de stem van Manoach. Dan gaan we nog even naar de laatste twee verzen kijken, dat zijn de verzen 9 en 10: *En God verhoorde de stem van Manoach; en de Engel Gods kwam wederom tot de vrouw, zij nu zat in het veld, doch haar man Manoach was niet bij haar. Zo haaste de vrouw, en liep, en gaf het haar man te kennen, en zeide tot hem: Zie, die Man is mij verschenen, Dewelke op dien dag tot mij kwam*.

Weet u wat Manoach ervaren heeft? *De Heere betoont Zijn welbehagen aan hen, die nederig naar Hem vragen, Hem vrezen, Zijn hulp verbijden, En door Zijn hand zich laten leiden*. De Heere heeft de stem van Zijn kind gehoord. En de Heere gaf Manoach wat zijn ziel van de Heere begeerde. Hoe kon dat eigenlijk? Hoe kon de Heere nu het gebed van Manoach verhoren? Was er dan iets in die man waarvan de Heere zei: ja, dat is wel iets goeds bij Manoach, daarom zal Ik hem verhoren? Ach nee, totaal niet. Want Manoach, zo zal blijken, is ook in zichzelf een arme en ellendige zondaar die het van genade moest hebben. Deze man heeft ook geleerd genade te leven. En wie leert van genade te leven, gemeente, heeft ook ontdekt: ik heb nergens recht op. Want genade krijgt iemand die het niet verdiend heeft.

Manoach wist zich totaal afhankelijk van de Heere. En dat blijkt uit zijn tere aanspraak. Hij begint te bidden en dan spreekt hij tot de Heere met kleine letters: Adonai. Dat staat er in het Hebreeuws. En als je Adonai letterlijk gaat vertalen, dan betekent Adonai: mijn Heere, mijn Bezitter. Manoach wist wel dat hij genade gevonden heeft in de ogen des HEEREN. Manoach was geen vreemde van Gods genadewerk. Manoach was een kind van God geworden. De Heere was zijn Bezitter. Hij was het eigendom van de Heere. De Heere had het voor het zeggen in zijn leven. En dat maakte hem afhankelijk van de Heere. En hier is nu een ogenblik in zijn leven dat hij dat mag beoefenen: niets te wezen in eigen oog en het alleen van Adonai te verwachten, mijn Heere en mijn God. Om je nu over te geven aan Hem Die uw Meester is, Die uw Leidsman is, Die uw Koning is. Om zo tot Hem te gaan, om je als het ware uit te leveren aan Hem: *Heere, hier ben ik, U weet de begeerten van mijn hart*.

Als de Heere Zijn volk zo hoort bidden, ik bedoel het echt eerbiedig, gemeente, wordt het hart van de Heere geraakt. Dat ziet Hij zo graag, als een bedelaar zegt: Adonai, help mij, hoor mij, ontferm U over mij. Zo bad Manoach. Kijk, en dan zal de Heere niet achterblijven. Dan zal Hij komen. En als Hij komt, neemt Hij mee wat zo'n arme bidder begeert. Ja toch.

Want diezelfde Heere, die Manoch aanspreekt als Adonai, is ook de HEERE met hoofdletters. Die Naam kom ik tegen in vers 8, zoals we zojuist gelezen hebben: *Toen aanbad Manoach den HEERE vuriglijk*. En die Naam spreekt van Gods verbond. Die Naam openbaart nu in welke weg God inderdaad het gebed van zo'n arme zondaar als Manoach kan verhoren. Dat doet de Heere altijd in de weg van het verbond. Zul je dat nooit vergeten? Maar dan wel op deze wijze, namelijk in de weg van het offer. Want het woordje 'verbond' is nog altijd in de Hebreeuwse taal afgeleid van het werkwoord slachten of offeren. Denk daarbij aan die verbondssluiting tussen de HEERE en Abram, hoe Abram die stukken door het midden moest snijden. En tussen de stukken kwam dat bloedpad, en de HEERE kwam over dat bloed tot Abram. Zo kwam de HEERE door middel van het offer, door middel van het bloed, ja, over het bloed, in het verbond met Abram. En zo komt de HEERE nog steeds in het verbond met een arme zondaar, in de weg van bloedstorting, in de weg van het offer,

in de weg van het geslachte Lam Dat de zonde der wereld heeft weggedragen. Het is de weg van Christus' volbrachte offer.

En kijk, gemeente, in die weg verhoort de Heere het smeekgebed van een arm mensenkind. Zo verhoorde de Heere ook, diep in het Oude Testament, het gebed van Manoach, op grond van het offer van Christus dat voor God de Vader al gebracht was, al moest de volheid van de tijd nog aanbreken. Zo kreeg Manoach wat zijn ziel van God begeerde. Want de Man Gods verschijnt weer aan zijn vrouw, zomaar onder het werk op het land. En die vrouw haast zich naar haar man. Want ze weet zo goed hoe het op dit moment in de ziel van haar man gesteld is. Ze is getuige geweest van zijn smeekgebed. En zie, nu is zij als eerste getuige dat de Heere het gebed van haar man heeft gehoord. Zo komt ze met die blijde boodschap bij Manoach: "O Manoach, de Man Gods is gekomen. Je gebed is verhoord."

Welke troost ligt daar nu in, gemeente? Dat de Heere echt, echt waar, een Verhoorder is van het gebed. Hij zal komen op Zijn tijd. O, schep dan toch moed, zoekende zondaar in ons midden. Houd aan in het gebed. Uitziende zondaar in ons midden, volk van God, als je met een zaak loopt en de Heere komt nog niet, houd aan. Grijp moed. Leg je vinger maar bij het Woord wat Hij gesproken heeft. Want de Heere is een Verhoorder van het gebed. *Want gij die God zoekt in al uw zielsverdriet; Houd aan, grijp moed, uw hart zal vrolijk leven*. Want de Heere maakt het op Zijn tijd waar: *Door al Uw deugden aangespoord, Hebt Gij Uw Woord en trouw verheven; Gij hebt mijn ziel, op haar gebed, verhoord, gered, haar kracht gegeven*.

Amen.